

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18. listopada 2014 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej zwana także: (...)) wystąpiła przeciwko A. S. (1) o zapłatę kwoty 36.483,07 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż dochodzona kwota stanowi sumę, na jaką wypełniony został weksel własny niezupełny, wystawiony przez nią na zabezpieczenie roszczeń powódki, wynikających z łączącej strony umowy leasingu (pozew k. 2-3).

W dniu 28. listopada 2014 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym Sąd nakazał pozwanej A. S. (1) zapłacić kwotę 36.483,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18. listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.874,00 zł tytułem kosztów procesu (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 12311/14, k. 22). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 6. grudnia 2016 r. (k. 152).

Pozwana A. S. (1) wniosła zarzuty od powyższego nakazu zapłaty. Pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty zaskarżyła wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana zaprzeczyła istnieniu zobowiązania dochodzonego pozwem. Strona pozwana, w pierwszej kolejności, podniosła zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. Wskazała, że powód był uprawniony do wypełnienia weksla in blanco w przypadku opóźnienia pozwanej w zapłacie wierzytelności wynikających z umowy leasingu, natomiast pozwana żadnych zaległości z tego tytułu nie posiadała. Pozwana zakwestionowała także istnienie roszczenia powoda, wobec wypowiedzenia przez nią umowy leasingu, z powodu okoliczności za które odpowiedzialność ponosi powód. Strona pozwana zakwestionowała także roszczenie powoda co do wysokości. Pozwana podniosła, iż wyliczone przez powoda odszkodowanie winno ulec zmniejszeniu o wartość rynkową pojazdu odzyskanego przez powoda oraz o kwotę odsetek (zarzuty od nakazu zapłaty, k. 84-89).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7. marca 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (Leasingodawca) zawarła z A. S. (1), prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) .H.U. (...) A. S. (1) w U. (Leasingobiorca), umowę leasingu nr (...). Na podstawie powyżej umowy Leasingodawca oddał Leasingobiorcy do używania przedmiot leasingu: samochód marki P., a Leasingobiorca zobowiązał się do uiszczania na rzecz Finansującego opłat leasingowych. Wpłata początkowa z tytułu umowy leasingu wynosiła 5.400,00 zł. Wraz z nią L. był zobowiązany do zapłaty opłaty przygotowawczej (540,00 zł) oraz wartości wykupu (540,00 zł). Miesięczne raty leasingowe zostały określone na kwoty 1.074,91 zł netto wraz z podatkiem VAT. Termin zapłaty poszczególnych rat leasingu został określony na 15. dzień miesiąca. Ustalono, że należności Leasingodawcy zaliczane będą w następującej kolejności: zaległe raty leasingu wynikające z Harmonogramu Spłat, poczynając od najstarszej, przy czym środki alokowane są proporcjonalnie na kapitał i odsetki, a następnie na poczet zaległych innych opłat naliczanych zgodnie z Tabelą opłat; koszty działań upominawczo-windykacyjnych, koszty sądowe oraz inne koszty egzekucyjne; odsetki bieżące; kwota kapitału bieżącego; ostatnia płatność rozliczająca leasing. Strony umowy ustaliły, że w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, w ustalonym terminie, oprócz tych, które pokryte zostaną sukcesywnie i aż do wyczerpania z Kaucji, Leasingobiorca ponosi odsetki w podwójnej ustawowej wysokości. Niezależnie od tego, Leasingodawca mógł rozwiązać umowę leasingu bez wypowiedzenia, po uprzednim wyznaczeniu Leasingobiorcy dodatkowego terminu, o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z opłat powyżej kwoty Kaucji przekroczy 14 dni. W przypadku rozwiązania umowy leasingu z ww. przyczyny, Leasingodawca miał prawo natychmiastowego przejęcia pojazdu oraz żądania zapłaty odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy leasingu w wysokości sumy pozostałych opłat powiększonych o koszty windykacji pojazdu, w ryczałtowo ustalonej wysokości zgodnie z Tabelą

opłat. Leasingobiorca był zobowiązany do zapłaty odszkodowania w terminie 14 dni od wysłania przez L. wezwania do zapłaty. Leasingobiorca, w takim przypadku, był zobowiązany do spłaty nieuiszczonych dotychczas rat wymagalnych oraz kwoty pozostałych rat przewidzianych w umowie. Kwotę tę ustalało się jako iloczyn rat pozostałych do zapłaty oraz kwoty ostatniej raty, której termin płatności przypadał przed dniem rozwiązania umowy leasingu. Odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy leasingu nie mogło być niższe niż pozostały do spłaty kapitał z umowy leasingu, rozumiany jako wartość pojazdu określona w umowie leasingu, pomniejszona o kapitał już spłacony przez leasingobiorcę. Strony umowy ustaliły następujące dodatkowe opłaty: 500 zł netto za wcześniejsze zakończenie umowy, 50,00 zł netto za listowny monit wynikający z opóźnienia płatności, 15 zł netto za telefoniczny monit, 1.000,00 zł netto za wznowienie umowy, 200,00 zł netto za opóźnienie w zwrocie przedmiotu leasingu po okresie umowy, 1.000 zł netto za rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie Leasingobiorcy oraz 10% kwoty zaległych rat, nie mniej niż 1.200,00 zł netto za czynności windykacyjne zlecone firmie zewnętrznej. Strony uzgodniły, że opłaty za parkowanie pojazdu, inne czynności, wycenę przedmiotu leasingu oraz koszty windykacji przedmiotu leasingu, będą stanowić równowartość rzeczywiście poniesionych kosztów przez leasingodawcę (umowa leasingu, k. 90-91, umowa przelewu wierzytelności, k. 92, ogólne warunki umowy leasingu, k. 95-97, harmonogram spłat do umowy leasingu, k. 98-99, 215-216, tabela opłat, k. 213-214, zeznania świadka P. S., k. 239v.-241v.).

A. S. (1) jako adres korespondencyjny podała: ul. (...), (...)-(...) U.. Pod powyższym adresem nie mieszkał Leasingobiorca, tylko dziadek A. S. (1). Strony umowy uzgodniły, że w razie zmiany siedziby Leasingobiorcy lub innych danych teleadresowych, w czasie trwania umowy, Leasingobiorca ma obowiązek pisemnego poinformowania Leasingodawcy o tym fakcie. W przypadku niespełnienia tego wymogu korespondencję przesłaną na adres podany w umowie, Leasingodawca będzie uważał za doręczoną (umowa leasingu, k. 90-91, zeznania świadka P. S., k. 239v.-241v., ogólne warunki umowy leasingu, k. 95-97).

A. S. (1) ustanowiła na rzecz Finansującego zabezpieczenie w postaci weksla in blanco, z zastrzeżeniem „bez protestu” wraz z deklaracją wekslową. W treści deklaracji wekslowej strony ustaliły, że spółka (...) ma prawo wypełnić weksel na sumę wekslową równą wymagalnym wierzytelnościom Korzystającego z tytułu umowy leasingu oraz wszystkim kosztom związanym z dochodzeniem przedmiotowych roszczeń wobec Korzystającego. Finansujący miał wpisać w wekslu in blanco, według własnego uznania, datę i miejsce wystawienia weksla oraz datę płatności weksla, zawiadamiając o tym Korzystającego listem poleconym, co najmniej 7 dni przed terminem płatności (deklaracja wekslowa, k. 20, 91).

Przedmiot leasingu został wydany Leasingobiorcy w dniu 7. marca 2012 r. (protokół zdawczo-odbiorczy, k. 94).

A. S. (1) dokonała na rzecz spółki (...) następujących wpłat:

- w dniu 2. maja 2012 r. kwotę 369,00 zł
- w dniu 22. maja 2012 r. kwotę 700,00 zł, a w dniu 12. czerwca 2012 r. kolejną kwotę 700,00 zł, tytułem zapłaty 1. raty,
- w dniu 29. czerwca 2012 r. kwotę 300,00 zł tytułem zapłaty 2. raty,
- w dniu 11. lipca 2012 r. kwotę 1.096,17 zł tytułem zapłaty 3. raty,
- w dniu 11. lipca 2012 r. kwotę 1.396,17 zł tytułem zapłaty 4. raty,
- w dniu 31. lipca 2012 r. kwotę 1.400,00 zł tytułem zapłaty 5. raty,
- w dniu 3. września 2012 r. kwotę 1.400,00 zł tytułem zapłaty 6. raty,
- w dniu 20. października 2012 r. kwotę 1.400,00 zł tytułem zapłaty 7. raty,
- w dniu 26. listopada 2012 r. kwotę 1.400,00 zł tytułem zapłaty 8. raty,

- w dniu 27. grudnia 2012 r. kwotę 1.400,00 zł tytułem zapłaty 9. raty,
- w dniu 4. lutego 2013 r. kwotę 1.400,00 zł tytułem zapłaty 10. raty,
- w dniu 12. kwietnia 2013 r. kwotę 1.400,00 zł, a następnie w dniu 17. kwietnia 2013 r. kolejną kwotę 1.400,00 zł, tytułem zapłaty 11. raty,
- w dniu 23. kwietnia 2013 r., kwotę 1.4000,00 zł tytułem zapłaty 12. raty.

(polecenia zapłaty, k. 66-78, 109-110, zeznania świadka P. S., k. 239v.-241v.).

Pismem z dnia 5. czerwca 2012 r., spółka (...) złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Leasingodawca wskazał, iż przyczyną wypowiedzenia umowy jest opóźnienie w spłacie rat leasingu, pomimo wyznaczenia dodatkowego terminu. Jednocześnie spółka (...) wezwała A. S. (1) do dobrowolnego zwrotu przedmiotu leasingu (wypowiedzenie umowy, k. 177).

Spółka (...) zleciła spółce (...) Spółce akcyjnej przeprowadzenie czynności windykacyjnych. W okresie czerwiec-lipiec 2012 r. ww. spółka podejmowała bezskuteczne próby skontaktowania się z A. S. (1) (raport z czynności windykacyjnych, k. 179-181).

W dniu 6. czerwca 2012 r. spółka (...) wystawiła na rachunek A. S. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.091,00 zł brutto (faktura VAT, k. 182).

Wobec bezskuteczności działań windykacyjnych, spółka (...) zleciła kolejnemu podmiotowi zewnętrznemu – (...) Spółce akcyjnej, przeprowadzenie czynności windykacyjnych (raport z czynności windykacyjnych, k. 183-184, 186-187).

W związku z przeprowadzonymi czynnościami egzekucyjnymi, spółka (...) wystawiła na rachunek A. S. (1) następujące faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 1.476,00 zł brutto,
- nr (...) na kwotę 1.476,00 zł brutto,
- nr (...) na kwotę 2.460,00 zł brutto,
- nr (...) na kwotę 1.476,00 zł brutto.

(faktury VAT, k. 185, 188-190).

Pismem z dnia 12. października 2012 r. A. S. (1) wezwała spółkę (...) do niezwłocznego przystąpienia do wykonywania umowy leasingu i przesłania faktur VAT na poszczególne raty leasingu (pismo z dnia 12. października 2011 r., k. 104).

W piśmie z dnia 8. listopada 2012 r. A. S. (2), poinformowała spółkę (...), iż wobec braku stanowiska Leasingodawcy, uznać należy, iż umowa leasingu nadal obowiązuje i wezwała spółkę do przesłania jej wystawionych faktur VAT z tytułu umowy leasingu (pismo z dnia 8. listopada 2012 r., k. 103).

Pismem z dnia 21. marca 2013 r., doręczonym w dniu 25. marca 2013 r., spółka (...) wezwała A. S. (1) do zapłaty kwoty 7.853,34 zł z tytułu zaległości z umowy leasingu oraz poinformowała, że niedokonanie płatności uprawni L. do wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym, bez ponownego wezwania do zapłaty (pismo z dnia 21. marca 2013 r., k. 218, wezwanie z potwierdzeniem odbioru, k. 219-220)

W odpowiedzi na powyższe pismo, A. S. (1) uznała wezwanie do zapłaty kwoty 7.853,34 zł za nieuzasadnione, gdyż na bieżąco reguluje wymagane umową raty leasingowe. Jednocześnie wezwała spółkę (...) do dostarczenia jej zaległych faktur VAT (pismo z dnia 10. kwietnia 2013 r., k. 102).

Pismem z dnia 16. kwietnia 2013 r., doręczonym w dniu 22. kwietnia 2013 r., spółka (...) złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Leasingodawca wskazał, iż przyczyną wypowiedzenia umowy jest opóźnienie w spłacie rat leasingu, pomimo wyznaczenia dodatkowego terminu. Jednocześnie spółka (...) wezwała A. S. (1) do dobrowolnego zwrotu przedmiotu leasingu (wypowiedzenie umowy, k. 101, wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem odbioru, k. 204-205).

A. S. (1), pismem z dnia 24. kwietnia 2013 r., poinformowała spółkę (...), iż nie uznaje oświadczenia z dnia 16. kwietnia 2013 r. o wypowiedzeniu umowy leasingu z dnia 7. marca 2012 r. z powodu nieopłacenia rat leasingu, z uwagi na jego bezpodstawność, gdyż nie posiada żadnego zadłużenia z tytułu zapłaty rat leasingowych. Jednocześnie w piśmie wskazano, że A. S. (1) nie otrzymała zaległych faktur VAT za raty leasingowe (pismo z dnia 24. kwietnia 2013 r., k. 100).

W piśmie z dnia 18. września 2013 r. A. S. (1) złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu z dnia 7. marca 2013 r., ze skutkiem natychmiastowym (wypowiedzenie umowy leasingu, k. 107).

W dniu 15. października 2013 r. przedmiot leasingu – samochód marki P. (...), został przejęty przez spółkę (...) (protokół zdawczo-odbiorczy, k. 108, potwierdzenie odbioru pojazdu, k. 191).

W dniu 17. października 2013 r. spółka (...) wystawiła na rachunek A. S. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.476,00 zł brutto, tytułem czynności windykacyjnych mających na celu odbiór przedmiotu leasingu (faktura VAT, k. 192).

W związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy leasingu, w dniu 23. października 2013 r. spółka (...) wystawiła na rachunek A. S. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.230,00 zł brutto (faktura VAT, k. 193).

W dniu 13. listopada 2013 r. spółka (...) wystawiła na rachunek A. S. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 253,37 zł brutto, tytułem poniesionych przez L. kosztów paliwa (faktura VAT, k. 194, faktura VAT nr (...), k. 197).

W dniu 14. listopada 2013 r. spółka (...) wystawiła na rachunek A. S. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 79,95 zł brutto, tytułem przygotowania pojazdu do sprzedaży (faktura VAT, k. 195, faktura VAT nr (...), k. 198, zestawienie, k. 199-200).

W dniu 24. grudnia 2013 r. spółka (...) wystawiła na rachunek A. S. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 239,85 zł brutto, tytułem kosztów wyceny pojazdu (faktura VAT, k. 196, faktura VAT nr (...), k. 201, zestawienie, k. 202-203).

Wartość rynkowa przedmiotu leasingu została określona na kwotę 27.900,00 zł netto (ekspertyza, k. 222-230).

Pismem z dnia 8. listopada 2013 r. spółka (...), w związku z rozwiązaniem umowy leasingu, wystawiła na rachunek A. S. (1) notę obciążeniową na kwotę 49.256,58 zł oraz poinformowała A. S. (1), o rozliczeniu umowy leasingowej nr (...), zgodnie z którym kwota kapitału i odsetek pozostała do zapłaty wynosiła 49.256,58 zł, suma należności wymagalnych do dnia wystawienia noty dotychczas nieuiszczonych wynosiła 13.323,32 zł, zaś opłata za rozwiązanie umowy leasingu została określona na kwotę 1.230,00 zł. Leasingodawca wezwał L. do uregulowania kwoty 63.809,90 zł, w terminie 14 dni od dnia wystawienia wezwania (informacja, k. 204, faktury VAT za czynsz, k. 207-211, nota obciążeniowa, k. 212, nota obciążeniowa, k. 212).

W dniu 30. grudnia 2013 r. spółka (...) sprzedała przedmiot leasingu za kwotę 27.900,00 zł netto (faktura VAT, k. 221).

Wobec nie uregulowania powyższej należności, spółka (...) wypełniła weksel in blanco na kwotę 36.483,07 zł, oznaczając termin płatności na dzień 23. czerwca 2014 r. Pismem z dnia 6. czerwca 2014 r. Finansujący wezwał A. S. (1) do wykupu weksla, do dnia 23. czerwca 2014 r., wskazując jako miejsce płatności weksla – siedzibę spółki (...).

Powyższe wezwanie zostało odebrane w dniu 13. czerwca 2014 r. (wezwanie do wykupu weksla, k. 16, potwierdzenie nadania, k. 17, potwierdzenie odbioru, k. 18, weksel, k. 20, wyciąg z ewidencji księgowej, k. 217).

Korespondencja kierowana do A. S. (1) była wysyłana przez spółkę (...) na adres wskazany w umowie, tj. ul. (...) w U. (okoliczności bezsporne).

Stan faktyczny opisany powyżej Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dowodów z dokumentów prywatnych. Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych przedłożone przez strony, Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Podstawę ustaleń stanowiły także – w zakresie wyżej wskazanym – zeznania świadka P. S., które zasługują na przymiot wiarygodności w części dotyczącej terminowości dokonywania wpłat przez pozwaną, adresu korespondencyjnego pozwanej oraz faktu nieotrzymania faktur VAT, gdyż w tym zakresie zeznania świadka były spójne i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Świadek P. S. składając zeznania potwierdził, że termin płatności dla poszczególnych rat leasingu upływał 15. dnia miesiąca oraz, że pozwana nie dochowywała tych terminów. Świadek potwierdził także, iż pozwana podała w umowie następujący adres: ul. (...) w U., pod którym jednak pozwana nie zamieszkuje. Świadek zeznał także, iż pozwana nie otrzymała od powoda faktur VAT, jednakże potwierdził, iż były one potrzebne wyłącznie w celu odliczenia podatku VAT, nie zaś uiszczenia przez pozwaną zapłaty. Zeznania świadka okazały się nieprzydatne w zakresie ustalenia okoliczności doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy leasingu, gdyż zeznania w tej części były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Świadek zeznał bowiem, że strona pozwana nie otrzymała żadnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu. Z kolei z dokumentów załączonych do zarzutów od nakazu zapłaty, pełnomocnik pozwanej za każdym razem ustosunkowywał się do złożonego przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu.

Postanowieniem na rozprawie w dniu 30. maja 2017 r. Sąd - uwzględniając wniosek pozwanej - pominął dowód z zeznań świadka M. D. oraz pominął dowód z opinii biegłego sądowego, wobec nieuiszczenia przez pozwaną zaliczki na poczet jego wynagrodzenia.

Postanowieniem z dnia 7. listopada 2017 r. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej, wobec jej nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia z weksla in blanco wystawionego przez pozwaną i wypełnionego przez stronę powodową, a odpowiadającego sumie zadłużenia powstałego w związku z rozwiązaniem umowy leasingu nr (...).

W związku z powyższym powództwo zostało oparte na dwóch podstawach prawnych i faktycznych, tj. na zobowiązaniu wekslowym oraz zobowiązaniu umownym.

Zobowiązanie powstałe na skutek podpisania weksla podlega regulacjom ustawy z dnia 28. kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. 2016, poz. 160). W ocenie Sądu przedłożony przez powoda weksel spełnia wymogi określone w art. 101 tej ustawy, co nie było kwestionowane przez strony postępowania.

Postawę roszczenia ze stosunku podstawowego należy upatrywać natomiast w treści art. 70915 k.c. Zgodnie z jego treścią, w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. W judykaturze i piśmiennictwie zgodnie wskazuje się na odszkodowawczy charakter odpowiedzialności korzystającego, przewidzianej w art. 70915 k.c. Przepis ten

ułatwia finansującemu dochodzenie odszkodowania w celu przywrócenia położenia, w którym znajdowałby się on w przypadku należytego wykonania zobowiązania przez korzystającego. Pozwala ustalić wysokość odszkodowania w sposób uproszczony w stosunku do typowego roszczenia odszkodowawczego, odwołując się w tym zakresie do przewidzianych w umowie a nie zapłaconych rat leasingowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13. stycznia 2012 r., I CSK 176/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12. grudnia 2013 r., V CSK 566/12, OSNC 2014, nr 10, poz. 102).

Po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego (wyrok SN z dnia 14 marca 1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997/9/124). Wystawienie weksla in blanco stwarza specjalny rodzaj zobowiązania wekslowego, który różni się od abstrakcyjnego zobowiązania wynikłego z wydania weksla całkowicie wypełnionego. W sytuacjach w których mamy do czynienia z wekslami in blanco, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym i literaturą przedmiotu, przyjmuje się, że abstrakcyjny charakter zobowiązania dłużnika wekslowego ulega daleko idącemu ograniczeniu i dłużnik ten może podnieść w stosunku do wierzyciela wekslowego zarzuty nie tylko formalne, wynikające z prawa wekslowego, ale również z treści łączącego strony stosunku podstawowego. W przypadku weksla gwarancyjnego dłużnik może zatem podnieść zarzuty pozawekslowe, wynikające ze stosunku podstawowego, w niniejszej sprawie umowy leasingu i powoływać się na uzupełnienie weksla in blanco niezgodnie z deklaracją. Pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty podniosła, że zobowiązanie wekslowe w ogóle nie powstało. Wskazała, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem stron, gdyż pozwana nie posiadała zaległości z tytułu wykonania umowy leasingu. Jak już wskazano, w przypadku weksla gwarancyjnego abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego ulega istotnemu osłabieniu. Należy wskazać, że w takim przypadku istnieje swoistego rodzaju stosunek między zobowiązaniem z weksla gwarancyjnego in blanco, a zobowiązaniem ze stosunku podstawowego. Zależność ta polega nie tylko na tym, że spełnienie świadczenia z jednego tytułu powoduje wygaśnięcie drugiego, lecz także na tym, że bezpodstawność roszczenia cywilnoprawnego powoduje tym samym bezpodstawność roszczenia wekslowego. Stosunek cywilnoprawny rozstrzyga o tym, w jakim zakresie i czy w ogóle istnieje po stronie dłużnika zobowiązanie wekslowe zaciągnięte wobec wierzyciela w celu zabezpieczenia wierzytelności cywilnoprawnej.

W przypadku gdy powód dochodzi roszczenia na podstawie weksla, którego wystawcą jest pozwany, to zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. na pozwanym ciąży ciężar procesowy udowodnienia, że brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa na podstawie weksla (wyrok SN z dnia 21. października 2010 r. IV CSK 109/10). Pozwana podniosła w zarzutach od nakazu zapłaty, iż weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową, albowiem weksel miał zostać wypełniony przez powoda w przypadku istnienia zobowiązań finansowych z tytułu umowy, na sumę odpowiadającą kwocie zadłużenia, natomiast powód nie wykazał, że przysługuje mu roszczenie w stosunku do pozwanej we wskazanej w pozwie kwocie. Nie ulega wątpliwości, że ciężar dowodu okoliczności podniesionych w zarzutach od nakazu zapłaty spoczywa w całości na pozwanej. To strona pozwana, przenosząc spór z płaszczyzny prawa wekslowego na stosunek podstawowy, powinna wykazać okoliczności niezgodnego z deklaracją wekslową wypełnienia weksla in blanco. Strona pozwana nie sprostała powyższemu obowiązkowi. W ocenie Sądu, twierdzenia pozwanej, iż dokonywała ona spłat wszystkich rat leasingowych w terminie, a zatem powód zgodnie z treścią deklaracji wekslowej nie mógł wypełnić weksla własnych in blanco, uznać należy za gołosłowne. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności przedstawionego przez stronę powodową rozliczenia umowy leasingu, przedłożonych przez pozwaną potwierdzeń dokonanych poleceń przelewów oraz zeznań świadka P. S., jednoznacznie wynika, iż pozwana pozostawała w zwłoce z płatnością kolejnych rat leasingowych. Jak wynika bowiem z przedłożonego do akt sprawy harmonogramu spłat rat leasingowych, każdorazowo termin płatności każdej raty leasingowej upływał 15. dnia miesiąca, tymczasem jak wynika z ww. dokumentów, pozwana opóźniała się z zapłatą poszczególnych rat za każdym razem. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, zaległość z tytułu zapłaty rat leasingowych przekraczała 14 dni. Ponadto część wpłaconych przez pozwaną kwot nie pokrywała się z ustaloną wysokością raty leasingowej. Podkreślenia ponadto wymaga, że z uwagi na znaczne opóźnienia w zapłacie rat leasingowych, strona powodowa zaliczała dokonane przez pozwaną wpłaty, w pierwszej kolejności, na poczet należności ubocznych, zgodnie z ust. 26 ogólnych warunków umowy leasingu. Zgodnie z jego treścią należności Leasingodawcy zaliczane miały być w

następującej kolejności: zaległe raty leasingu wynikające z Harmonogramu Spłat, poczynając od najstarszej, przy czym środki alokowane są proporcjonalnie na kapitał i odsetki, a następnie na poczet zaległych innych opłat naliczanych zgodnie z Tabelą opłat; koszty działań upominawczo-windykacyjnych, koszty sądowe oraz inne koszty egzekucyjne; odsetki bieżące; kwota kapitału bieżącego; ostatnia płatność rozliczająca leasing. Zatem w ocenie Sądu za prawidłowe uznać należało działania powoda, który kolejne wpłaty pozwanej w pierwszej kolejności zaliczył na poczet należności ubocznych. Ponadto podkreślenia wymaga, że takie działanie powoda znajduje uzasadnienie w przepisach prawa. Zgodnie bowiem z art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenie główne. Nawet w przypadku wskazania przez dłużnika, który z długów chce zaspokoić, to powód i tak może w pierwszej kolejności zaliczyć uregulowany dług na należności uboczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24. stycznia 2002 r., III CKN 495/00, OSNC 2002, nr 11, poz. 143). Powód jako wierzyciel był zatem uprawniony do zaliczenia dokonanych przez pozwaną wpłat, w pierwszej kolejności, na poczet zalegającego świadczenia głównego i odsetek za opóźnienie.

Na opóźnienie w zapłacie poszczególnych rat leasingowych nie mógł mieć wpływu fakt niedoręczenia pozwanej faktur VAT przez powoda. Wymaga podkreślenia, iż faktury VAT przedstawione przez powoda mają jedynie charakter pomocniczy, albowiem należy traktować je tylko jako potwierdzenie ustaleń dokonanych pomiędzy stronami oraz, iż doszło do wykonania zawartej przez strony umowy. Wysokość opłat leasingowych wynikała z zawartej umowy leasingu, natomiast terminy zapłaty z załącznika - harmonogramu spłat, stanowiącego integralną część umowy. W konsekwencji uznać należy, że fakt nieotrzymania przez pozwaną spornych faktur VAT nie stanowił przeszkód w dokonaniu przez nią terminowej zapłaty. Również świadek P. S. zeznał, iż brak faktur VAT nie uniemożliwił dokonania zapłaty opłat leasingowych. Ewentualne uchybienia przepisom podatkowym w zakresie ewidencjonowania takich faktur, które są między stronami sporne, może co najwyżej rodzić odpowiedzialność karno-skarbową danego podmiotu, jednakże nie odnosi ta okoliczność w sferze cywilnoprawnej skutków takich, jakich oczekiwała od niej strona pozwana.

W związku z powyższym uznać należy, że strona pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia z umowy leasingu, co uprawniało powoda do jej wypowiedzenia. Stosownie bowiem do treści art. 709§13 § 1 k.c. korzystający obowiązany jest płacić raty w terminach umówionych. Zgodnie z § 2 jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne. Uprawnienie wierzyciela do wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym uzależnione jest od spełnienia określonych przesłanek wymienionych w powyższym przepisie. Do przesłanek tych należy w pierwszej kolejności zwłoka korzystającego z zapłatą co najmniej jednej raty leasingowej, zaś kolejną stanowi wyznaczenie korzystającemu przez finansującego na piśmie odpowiedniego terminu dodatkowego do zapłaty zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu finansujący wypowie korzystającemu umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Trzecią przesłanką jest bezskuteczny upływ tego dodatkowego terminu. W razie spełnienia wszystkich wskazanych przesłanek, po stronie finansującego powstaje prawo wypowiedzenia umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym. W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że spełniona została przesłanka zwłoki w zapłacie rat leasingowych. Za udowodniony uznać należy również fakt doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty z zagrożeniem, że bezskuteczny upływ terminu spowoduje wypowiedzenie umowy leasingu przez powoda ze skutkiem natychmiastowym. Pozwana bowiem w piśmie z dnia 10. kwietnia 2013 r. ustosunkowała się do tego wezwania i odmówiła dokonania zapłaty a samo pismo zostało wysłane na adres pozwanej wskazany w umowie. Nie ulega tym samym wątpliwości, że pozwana nie zastosowała się do wezwania powoda, a zatem zaistniały przesłanki do wypowiedzenia przez powoda umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym.

Strona pozwana nie kwestionowała doręczenia jej, w dniu 22. kwietnia 2013 r., oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu. Pozwana uznała je jednak za bezskuteczne wobec braku z jej strony jakichkolwiek zaległości z tytułu świadczenia wzajemnego w ramach umowy leasingu. Zarzut pozwanej uznać jednakże należy za chybiony. Jak już wskazano powyżej kwestia zalegania w zapłacie rat leasingowych jest niewątpliwa, powód natomiast wykazał pozostałe przesłanki z art. 70913 k.c., a zatem jego oświadczenie z dnia 16. kwietnia 2013 r. o wypowiedzeniu umowy leasingu, odniosło zamierzony skutek prawny w postaci rozwiązania umowy leasingu z dnia 7. marca 2012 r. ze skutkiem natychmiastowym.

W związku z powyższym, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje okoliczność złożenia przez pozwaną w dniu 18. września 2013 r. oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu z winy powoda, gdyż ta w chwili złożenia tego oświadczenia, już nie obowiązywała.

Wobec skutecznego rozwiązania umowy leasingu z dniem 22. kwietnia 2013 r., powód może domagać się od pozwanej zapłaty kwot stanowiących sumę przysługujących mu należności w związku z rozwiązaniem umowy leasingu. Wskazać należy, że w wyniku utrwalonej wykładni przepisu art. 70915 k.c. przyjęte zostało, że przez wskazane tym przepisem opłaty należy rozumieć wszystkie niezapłacone, a przewidziane umową opłaty, które byłyby płatne w kolejnych okresach wykonywania umowy, czyli które nie były wymagalne w dacie jej rozwiązania z przyczyn obciążających korzystającego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13. czerwca 2012 roku, I ACA 1119/11). Nadto za ugruntowany należy uznać pogląd, zgodnie z którym przez korzyści podlegające odliczeniu od świadczenia, które korzystający powinien spełnić na podstawie powyższego przepisu, w sytuacji, gdy po rozwiązaniu umowy finansujący sprzedał odzyskany przedmiot leasingu, przede wszystkim należy rozumieć wartość pojazdu, czyli cenę uzyskaną w wyniku jego zbycia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26. października 2011 roku, I CSK 715/10).

Szczegółową procedurę rozliczenia między stronami przewidują ust. 62 w zw. z ust. 65 oraz w zw. z ust. 58 ogólnych warunków umowy leasingu. Na podstawie powyższych zapisów, Leasingodawca mógł rozwiązać umowę leasingu bez wypowiedzenia, po uprzednim wyznaczeniu Leasingobiorcy dodatkowego terminu, o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z opłat powyżej kwoty Kaucji przekroczy 14 dni. W przypadku rozwiązania umowy leasingu z ww. przyczyny, Leasingodawca miał prawo natychmiastowego przejęcia pojazdu oraz żądania zapłaty odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy leasingu w wysokości sumy pozostałych opłat powiększonych o koszty windykacji pojazdu, w ryczałtowo ustalonej wysokości zgodnie z Tabelą opłat. Leasingobiorca był zobowiązany do zapłaty odszkodowania w terminie 14 dni od wysłania przez L. wezwania do zapłaty. Leasingobiorca, w takim przypadku, był zobowiązany do spłaty nieuiszczonych dotychczas rat wymagalnych oraz kwoty pozostałych rat przewidzianych w umowie. Kwotę tę ustalało się jako iloczyn rat pozostałych do zapłaty oraz kwoty ostatniej raty, której termin płatności przypadła przed dniem rozwiązania umowy leasingu. Odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy leasingu nie mogło być niższe niż pozostały do spłaty kapitał z umowy leasingu, rozumiany jako wartość pojazdu określona w umowie leasingu, pomniejszona o kapitał już spłacony przez leasingobiorcę.

Na podstawie art. 70915 k.c., powód, na skutek rozwiązania umowy może domagać się zapłaty wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Powołany przepis przewiduje natychmiastową zapłatę wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści finansującego. Nie różnicuje on owych niezapłaconych rat w oparciu o kryterium, czy powstały one przed, czy też po wypowiedzeniu. Prawo do żądania natychmiastowego zapłacenia rat nie dotyczy tylko rat przyszłych, które faktycznie stają się natychmiast wymagalne, ale także rat już wcześniej wymagalnych. Przyjęcie, iż rozliczeniu z uzyskaną korzyścią finansującego podlegają tylko raty po wypowiedzeniu umowy, byłoby sprzeczne w ogóle z istotą tego uregulowania i nielogiczne. Finansujący nie ma przecież obowiązku wypowiedzenia umowy już po zaległości jednej raty leasingowej. Może tego dokonać później, nawet przy dość sporej zaległości. Tutejszy Sąd całkowicie podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyroku z dnia 18. kwietnia 2013 r. (I ACa 1307/12), zgodnie z którym gdyby przez opłaty będące podstawą odliczenia korzyści wskazanych w art. 70915 k.c. należało rozumieć wyłączenie przyszłe raty leasingowej, które stały się wymagalne wskutek wypowiedzenia umowy z przyczyn obciążających korzystającego,

to w sytuacji uzyskania przez finansującego wyższej ceny ze sprzedaży odzyskanego pojazdu albo innego przedmiotu leasingu niż właściwie obliczona łączna wartość takich opłat, o wskazaną różnicę z rozwiązania umowy finansujący odnosiłby korzyść większą niż łączna wartość wszystkich opłat określonych w umowie. Wyłącznie uznanie, że podstawą odliczenia uregulowanego w omawianym przepisie jest łączna wartość wszystkich niezapłaconych opłat przewidzianych umową, czyli że z tego rozliczenia nie podlegają wyłączeniu opłaty za okres poprzedzający rozwiązanie umowy, może przeciwdziałać wystąpieniu sytuacji, w której zakres roszczenia finansującego w stosunku do korzystającego przenosiłby wysokość szkody, której finansujący doznał wskutek rozwiązania umowy. Chodzi więc o przyjęcie takiej wykładni art. 70915 k.c., która nie byłaby sprzeczna z zasadą z art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którą odszkodowanie nie może przenosić wartości szkody doznanej przez wierzyciela. Zdarzenie uzasadniające odpowiedzialność dłużnika nie może, innymi słowy, prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia wierzyciela.

Uznana w orzecznictwie kompensacyjna funkcja odsetek za opóźnienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16. grudnia 2011 r., V CSK 38/11), uzasadnia ponadto odniesienie poczynionych rozważań do roszczenia o zapłatę odsetek naliczonych do momentu rozliczenia umowy zgodnie z (...) k.c., których powód dochodził w rozpoznawanej sprawie, zaliczył bowiem wskazane odsetki do należności głównej podanej w żądaniu pozwu.

Jak wynika z rozliczenia umowy leasingu, suma należności wymagalnych do czasu rozwiązania umowy, w tym rat leasingu wraz z odsetkami oraz innych opłat zgodnie z Tabelą Opłat, wynosiła 13.323,32 zł, natomiast suma pozostałych, przewidzianych w umowie rat leasingu wraz z odsetkami wynosiła 48.716,58 zł netto. Strona pozwana nie kwestionowała dokonanych przez powoda wyliczeń. Pozwana zakwestionowała natomiast zasadność obciążenia jej kosztami czynności windykacyjnych. W ocenie Sądu zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że podstawą rozliczenia umowy leasingu jest art. 70915 k.c. Szczegółową procedurę rozliczenia między stronami przewidują natomiast zapisy zawartej umowy leasingu - ust. 62 w zw. z ust. 65 w zw. z ust. 58 ogólnych warunków umowy leasingu. Przepis art. 70915 k.c. nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego i nie pozbawia stron prawa do umownego określenia zasad rozliczenia umowy leasingu po jej rozwiązaniu, a więc i umownego doprecyzowania dyspozycji ww. przepisu, czyli wprowadzenia do umowy takich postanowień regulujących zasady rozliczenia umowy, które nie wynikają z jego treści. Powód w ramach dochodzonego odszkodowania może zatem domagać się zwrotu kosztów związanych z przejęciem przedmiotu leasingu i jego przygotowaniem do sprzedaży, w tym kosztów ekspertyzy, odbioru windykacji, po przedstawieniu dokumentów finansowych na dowód poniesienia tych kosztów w wysokości podanej w rozliczeniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29. kwietnia 2013 r., I ACa 1428/12).

W sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia, na podstawie powyższych zapisów umowy, Leasingodawca mógł rozwiązać umowę leasingu bez wypowiedzenia, po uprzednim wyznaczeniu Leasingobiorcy dodatkowego terminu, o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z opłat powyżej kwoty Kaucji przekroczy 14 dni. W przypadku rozwiązania umowy leasingu z ww. przyczyny, Leasingodawca miał prawo natychmiastowego przejęcia pojazdu oraz żądania zapłaty odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy leasingu w wysokości sumy pozostałych opłat powiększonych o koszty windykacji pojazdu, w ryczałtowo ustalonej wysokości zgodnie z Tabelą opłat. W niniejszej sprawie powód dwukrotnie, zarówno wskutek złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z dnia 5. czerwca 2012 r., jak również z dnia 16. kwietnia 2013 r., wystosował do pozwanej wezwanie do zapłaty oraz wezwanie do zwrotu pojazdu. Wezwania te okazały się jednak bezskuteczne. W pierwszym przypadku, działania windykacyjne doprowadziły do uregulowania przez pozwaną zaległości i wznowienia umowy leasingu (cofnięcia przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu umowy ze skutkiem natychmiastowym za zgodą pozwanej - per facta concludentia), zaś w drugim przypadku, po wypowiedzeniu umowy leasingu w dniu 16. kwietnia 2013 r., przedmiot leasingu został zwrócony dopiero wskutek podjętych czynności windykacyjnych. Podkreślić bowiem należy, że pozwana odebrała pismo o wypowiedzeniu umowy leasingu i wezwaniu do zwrotu pojazdu w dniu 22. kwietnia 2013 r., pojazd zaś został zwrócony dopiero po interwencji podmiotu zewnętrznego, w dniu 15. października 2013 r. Wskazać zatem należy, iż to wskutek zachowania pozwanej, polegającego na braku płatności rat leasingowych, a następnie na niedokonaniu w terminie zwrotu przedmiotu leasingu, pojawiła się konieczność zlecenia firmie windykacyjnej odbioru przedmiotu leasingu, a zatem to ją, zgodnie z Tabelą Opłat, która stanowiła integralną część zawartej umowy leasingu, powód obciążył

kosztami zleconych czynności windykacyjnych. W ramach łączącego strony stosunku zobowiązaniowego pozwaną obciążają także inne opłaty przewidziane w Tabeli Opłat, a poniesione przez powoda w związku z poszukiwaniem nabywcy przedmiotu leasingu, takie jak: opłata za rozwiązanie umowy – 1.230,00 zł, koszty paliwa – 253,37 zł, 79,95 zł – koszty przygotowania pojazdu oraz 239,85 zł – koszty wyceny. Zgodnie z Tabelą Opłat powyższe koszty obciążają pozwaną w wysokości rzeczywiście poniesionej przez powoda. Strona powodowa zatem, przedstawiając faktury źródłowe, z których wynikają ww. kwoty, spełniła ww. obowiązek. Jeśli zaś chodzi o kwotę wykupu pojazdu – 540,00 zł, to wskazać należy, że powyższa kwota należna jest powodowi na podstawie art. 471 k.c. Zgodnie z jego treścią, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazać należy, że przepis art. 70515 k.c., który przyznaje finansującemu roszczenie o zapłatę rat pozostałych do zakończenia przedwcześnie rozwiązanej umowy leasingu nie wyklucza dochodzenia roszczeń odszkodowawczych na zasadach ogólnych. Uznać zatem należy, że szkoda obejmuje również nie uzyskaną przez powoda kwotę wykupu pojazdu wynikającą z umowy leasingu. Kwota ta bowiem uiszczana byłaby jedynie w wypadku prawidłowego zakończenia umowy leasingu i skorzystania przez leasingobiorcę z opcji wykupu. Z uwagi jednak na przedterminowe rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie pozwanej, strona powodowa poniosła również szkodę w postaci braku zapłaty przez pozwaną kwoty wykupu przedmiotu leasingu. W związku z powyższym, łączny koszt wyliczonego odszkodowania, na podstawie art. 70915 k.c., wynosił 64.383,07 zł.

W ocenie Sądu, korzyść uzyskaną wskutek rozwiązania umowy leasingu przed terminem, w postaci kwoty uzyskanej ze sprzedaży przedmiotu leasingu w wysokości 27.900,00 zł, powód powinien następnie - zgodnie z dyspozycją art. 70915 k.c. oraz postanowień Ogólnych Warunków Umów Leasingu - zaliczyć na poczet należnych mu rat leasingu, zarówno tych wymagalnych przed wypowiedzeniem umowy leasingu, jak i tych, które stały się natychmiast wymagalne wobec wypowiedzenia umowy leasingu przed terminem. W ocenie Sądu za chybiony uznać należy w tym miejscu zarzut zaniżenia ceny sprzedaży przedmiotu leasingu przez powoda. Wskazać należy, że w razie sprzedaży przedmiotu leasingu, po rozwiązaniu umowy, korzyść leasingodawcy, o której mowa w art. 70915 k.c., wyznacza cena uzyskana z tej sprzedaży (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12. grudnia 2013 r., V CSK 566/12, OSNC 2014 nr 10, poz. 102). Nie chodzi więc o abstrakcyjną wartość rynkową ale o cenę rzeczywiście uzyskaną. W ocenie Sądu powód dołożył należytej staranności podejmując działania zmierzające do sprzedaży pojazdu za jak najwyższą cenę. Jak wynika ze sporządzonej ekspertyzy, wartość rynkowa pojazdu została oszacowana na kwotę 27.900,00 zł netto i za taką też kwotę powód sprzedał przedmiot leasingu. Nie można ponadto wymagać od leasingodawcy nadzwyczajnej staranności przy sprzedaniu przedmiotu leasingu, gdy pojazd sprzedawany jest tylko z tej przyczyny, że kontrahent leasingodawcy nie wywiązał się z zobowiązania i nie spłacał rat leasingowych. Taka sytuacja wskazuje, iż leasingodawca został postawiony w stan konieczności sprzedaży pojazdu. Nie można też stawiać leasingodawcy wygórowanych wymagań co do warunków sprzedaży przedmiotu oraz ponadprzeciętnego wysiłku w poszukiwaniu kolejnego leasingobiorcy czy optymalnego nabywcy, albowiem to pozwana doprowadziła swoim działaniem do rozwiązania umowy leasingu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25. kwietnia 2012r. , I ACa 369/12).

Skoro jednak pozwana podniosła, iż cena sprzedaży przedmiotu leasingu została zaniżona, to winna tę okoliczność wykazać. Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że kwota obejmująca odszkodowanie należne powodowi winna ulec zmniejszeniu o wyższą kwotę uzyskaną ze sprzedaży pojazdu. Pozwana okoliczności takiej nie wykazała natomiast żadnym środkiem dowodowym. Samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Zdaniem Sądu, ocena czy wartość rynkowa pojazdu, została przez powoda zaniżona, a tym samym nie dochował on należytej staranności przy jego sprzedaży, wymagała wiadomości specjalnych. W konsekwencji, niezbędne dla rozstrzygnięcia sporu między stronami było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego. To na pozwanej spoczywała inicjatywa dowodowa w tej kwestii, co jednakże zostało zaniechane przez stronę pozwaną (pозwana nie wpłaciła zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego), a zatem to ją obciążają negatywne konsekwencje w tym zakresie. W

procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione, a które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

W konsekwencji, w ocenie Sądu, powód prawidłowo obniżył wysokość odszkodowania o cenę netto sprzedaży przedmiotu leasingu, tj. 27.900,00 zł netto. Po odliczeniu korzyści uzyskanej przez powoda z tytułu umowy sprzedaży, należność powoda z tytułu odszkodowania za przedterminowe rozwiązanie umowy uległa zmniejszeniu do kwoty 36.483,07 zł, w pozostałym zaś zakresie roszczenie powoda wygasło w oparciu o art. 70915 k.c.

Sąd podziela natomiast prezentowany przez pozwaną pogląd, że odsetki od przyszłych, niezwłocznie wymagalnych rat, na skutek przedwczesnego rozwiązania umowy leasingu, powinny zostać odliczone od sumy niezapłaconych rat, jako korzyści uzyskane przez finansującego wskutek obowiązku korzystającego do zapłacenia finansującemu rat przed umówionym terminem. Wskazać należy, że umowa leasingu pełni funkcję kredytową w szerokim znaczeniu (kontrahent korzystającego z rzeczy będącej przedmiotem umowy wyklada środki pieniężne na nabycie tej rzeczy), zatem poszczególne raty, które korzystający obowiązany jest uiszczać, obejmują - obok spłaty równowartości ceny nabycia rzeczy - jeszcze m.in. odsetki stanowiące koszt „kredytu rzeczowego” zaciągniętego przez korzystającego u finansującego. Do dobrowolnej zapłaty przez korzystającego rat przed umówionym terminem ma na podstawie art. 70917 k.c. odpowiednie zastosowanie art. 585 k.c. Zgodnie z tym przepisem, korzystający w razie dobrowolnej przedterminowej zapłaty rat może odliczyć kwotę odpowiadającą wspomnianym odsetkom, jeżeli bowiem nie jest już kredytowany przez finansującego, nie powinien mu z tego tytułu płacić wynagrodzenia. W przypadkach natomiast, w których - jak w niniejszej sprawie - korzystający, stosownie do art. 70915 k.c., obowiązany jest do zapłaty finansującemu wszystkich niezapłaconych rat z chwilą rozwiązania umowy leasingu na skutek jej wypowiedzenia, części przyszłych rat, obejmujące wspomniane odsetki, powinny zostać odliczone od sumy niezapłaconych rat jako korzyści uzyskane przez finansującego wskutek zapłacenia finansującemu przyszłych rat przed umówionym terminem. Jeżeli bowiem z chwilą rozwiązania umowy odpadł obowiązek finansującego kredytowania korzystającego, nie powinno się już finansującemu należeć z tego tytułu wynagrodzenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9. września 2010 r., I CSK 641/09, OSNC - Zb. dodatkowy (...); wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8. stycznia 2014 r., I ACa 1271/13). Z powyższych względów Sąd uznał w tym zakresie postanowienie zawarte w pkt. 65 ogólnych warunków umowy leasingu za nieważne z uwagi na to, że sprzeciwia się ono właściwości (naturze) stosunku prawnego łączącego strony (art. 3531 k.c.). Należy bowiem pamiętać, że swoboda kontraktowa stron wynikająca z dyspozytywnego charakteru omawianej regulacji kodeksowej nie jest pełna, wręcz przeciwnie - jest limitowana odszkodowawczym charakterem świadczenia, którego ramy wyznacza z kolei przepis art. 361 k.c. Odsetki stanowiące część odsetkową rat przyszłych nie wchodzi zatem w skład odszkodowania, o jakim mowa w art. 70915 k.c. i należność przysługującą leasingodawcy należało zmniejszyć o kwotę należności odsetkowych przypadających od rat przyszłych, zgodnie z harmonogramem, tj. do kwoty 27.797,61 zł (36.483,07 zł - 8.685,46 zł).

W związku z powyższym Sąd, na podstawie art. 496 k.p.c., uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 28. listopada 2014 r., w sprawie o sygn. akt IX GNC 12311/14 i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 27.797,61 zł, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Data początkowa, od której powódka domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanej w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w zakresie, w jakim powództwo zostało uwzględnione, zaś pozwana w części, w jakiej Sąd oddalił powództwo. W konsekwencji powód winien ponieść koszty procesu w 24%, zaś pozwana w 76%. Koszty poniesione przez powoda w niniejszej sprawie sprowadzają się do: minimalnej stawki zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego w wysokości 2.400,00 zł (§ 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, opłaty sądowej od pozwu w kwocie 457,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu klauzulowym w wysokości 60,00 zł, kosztów dojazdów na rozprawę w dniu 30. maja 2017 r. w wysokości 278,00 zł, kosztów dojazdów na rozprawę w dniu 7. listopada 2017 r. w wysokości 543,27 zł i związanych z dojazdem kosztów autostrad w wysokości 95,80 zł, zgodnie ze spisem kosztów przedłożonym na rozprawie w dniu 7. listopada 2017 r. Strona pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń do spisu kosztów przedłożonego przez pełnomocnika powoda. Wydatki poniesione przez pozwaną w niniejszej sprawie sprowadzają się do opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty w wysokości 1.369,00 zł. Do rozliczenia zatem pozostały koszty procesu w łącznej kwocie 5.220,07 zł. Ponieważ pozwana winna ponieść 76% kosztów procesu (3.967,25 zł), Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.598,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda.